

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

18. LISTOPADU 2018

Z obsahu:

O příkázání - V Kristu se naplňuje naše snubní povolání
Katecheze papeže Františka při generální audienci na Svatopetrském náměstí v Římě 31. října 2018
- strana 2 -

Blahoslavená Salomea
Libor Rösner
- strana 4 -

Panna Maria nedokázala Bohu říci „ne“
21. listopadu -
Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě
- strana 6 -

Znamení - první film o eucharistických zázracích
- strana 7 -

Boží žonglér
- strana 8 -

Filipov - příběh Magdaleny Kade
Petr Bobek
- strana 10 -

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (32)
- strana 13 -

Tintoretto (1518-1594): Uvedení Panny Marie do chrámu, detail

O přikázání - V Kristu se naplňuje naše snubní povolání (Ef 5,25.28.31-32)

Katecheze papeže Františka při generální audienci na Svatopetrském náměstí v Římě 31. října 2018

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Dnes bych chtěl dokončit katechezi o šestém přikázání Desatera - „Nesesmilníš“ - a podtrhnout, že věrná Kristova láska osvěcuje prožívání krásy lidských citů. Naše citová dimenze je totiž povolána k lásce, projevující se věrností, vlídností a slitováním. Toto je velice důležité, že totiž láska se projevuje věrností, vlídností a slitováním.

Netřeba ovšem opomíjet, že se toto přikázání vztahuje výslovně k manžel-

ské věrnosti, a proto je dobré zamyslet se hlouběji nad jeho snubním významem.

Dnešní úryvek z Písma, z listu svatého Pavla, je revoluční. Myšlenka, že manžel má mít svoji manželku rád, jako Kristus miluje církev, je v rámci tehdejší antropologie revoluční. Představuje možná to nejrevolučnější, co bylo o manželství v kontextu lásky řečeno.

Můžeme se ptát, komu je toto přikázání věrnosti určeno? Pouze manželům? Ve skutečnosti je pro všechny, je to ot-

covské slovo Boha adresované každému muži a ženě.

Připomeňme, že cesta lidského zrání je cestou lásky a vede od přijímání péče ke schopnosti prokazovat péči, od přijímání života ke schopnosti předávat život. Stát se dospělými muži a ženami znamená naučit se žít snubní a rodičovské vlohy, které se projevují v různých životních situacích jako schopnost vzít na sebe břímě

Pokračování na str. 5

Bůh pro nás a pro naši spásu toho udělal tolik! A co pro něho uděláme my? Dá se říci, že možností máme mnoho. A přesto: Kolik jich využíváme? Jednou z příležitostí, jak nejen vyjádřit svůj vděk Bohu za jeho lásku k nám, ale také jak naplnit smysl své pozemské pouti, je vydávat mu počet ve společenském postavení, jež nám Bůh předurčil. V tomto čísle Světla najdeme pozoruhodná svědectví, jež jsou povzbuzením, že je možné žít ve spojení s Bohem, účastnit se mše svaté či modlit se růženec každý den, a ještě to veřejně vyznávat skutky i slovy. Jistě nic snadného, avšak pro záchranu lidských duší od Boha vzdálených a pro naplnění misijního poslání křesťanů ve světě je to nezbytná nutnost.

Blahoslavená Salomea se svým manželem Kolomanem (str. 4-5) jsou v pořadí prvními, o nichž můžeme říci, že svého společenského postavení dokonale využili k šíření Božího království zde na zemi. Nejprve společně jako mladý královský pár a po smrti manžela na bitevním poli Salomea sama žila pro Boha a pro bližní. Salomei vždy záleželo na tom, aby byla šířena pravá víra a vzdávána náležitá úcta k Bohu - a pro to byla ochotna vynaložit nemalé prostředky, jimiž vzhledem ke svému společenskému postavení disponovala.

Editorial

Snad poněkud nečekaně nacházíme zářivé svědectví pravé katolické víry ve sféře showbiznysu. (str. 8-9) Paul Ponce, jeden z nejlepších žonglérů světa, spolu se svojí ženou pořádá přednášky pro mladé lidi i dospělé o křesťanském chápání lásky a sexuality. Pochopitelně, po každé přednášce následují i mistrovské žongléřské kousky. Podstatné však je, co Paula udržovalo v katolické víře i v hektickém světě artistů a co ho nyní spolu s manželkou Liou i nadále pevně připoutává k Bohu: modlitba, úcta k Eucharistii, svatá zpověď. Neklamný důkaz toho, že neustálé uvádění těchto základních pilířů duchovního života není pouhým klíší, ale reálným a nezbytným požadavkem pro zachování pravé víry, k níž nás povolal Ježíš.

Zvláštním způsobem si Bůh vybral pro rozšíření své slávy a ve prospěch mnohých lidských duší Magdalenu Kade z Filipova. (str. 10-12) Nejenže došla uzdravení, ale stala se také nositelkou veřejné úcty k Panně Marii. Věhlas českého poutního místa Filipov daleko přesahuje hranice naší země. A to všechno skrze prostou dívku,

žijící v chudém celodřevěném domku s doškovou střechou. Jaký to opak společenského žebříčku s ohledem na zmíněnou bl. Salomeu! Milost Boží působí bez ohledu na společenské postavení a jediným předpokladem pro její plné využití je odpověď obdarovaného. Každý se tedy může stát nositelem mimořádné Boží moci, jež vede k záchraně lidských duší... Stejně tak jako nám již dobře známý Bruno Corracchiola. (str. 13)

Máme však jeden, a to nedostižný vzor dokonalého naplnění Božího poslání v tomto světě - Pannu Marii. Při rozjímání o jejím zasvěcení v Jeruzalémě (str. 6-7) ji můžeme opět „chytit za ruku“ a nechat se znovu uvést na cestu spásy, pokud jsme z ní z nějakého důvodu sešli. Anebo si můžeme spolu s Mariiným „ano“ ověřovat, nako-lik i naše „ano“ Bohu je patrné nejen ze slov, ale především z našeho života. A jak jsme viděli u Paula Ponceho, není to jen „stále stejná písnička“, ale nezbytná skutečnost naší duchovní cesty. Volejme proto upřímně z celého svého srdce: „Panno Maria, pomoz mi, abych si zachoval navždy pravou katolickou víru a byl jejím nositelem tam, kde mě chce mít Bůh!“

Daniel Dehner

Církevní rok je dar plný milosti a poskytuje ti příležitost doprovázet rok co rok Pána na jeho cestě, kterou vykonal pro tvoji spásu. Tento rok se již opět schyluje ke konci, a tak tě vybízí, abys i ty pamatoval na poslední věci. Vyhrad' si proto dnes více času na setkání s Ježíšem.

Pročti si v usebranosti 13. kapitulu Markova evangelia. Je to velká eschatologická řeč božského Spasitele. Vše, co obsahují další čtení, jen dokresluje je-

ho nejzávažnější proroctví. Vypros si vnímavé srdce a také dar věrnosti, neboť jen ten, *kdo vytrvá až do konce, bude spasen*⁽¹⁾.

Pán hovoří nejprve s bolestí o budoucí zkáze slavného a vznešeného města Jeruzaléma. Jsou to slova rovněž varovná. Toto místo, které si sám Hospodin vybral a zamiloval, neujde nakonec trestu, *protože nepoznalo čas svého navštívení*⁽²⁾. Koli-krát chtěl Pán shromáždit jeho děti, jako kvočna shromáždí kuřátka, ale ony *nechtěly*⁽³⁾. Pouč se z toho, čeho se máš nejvíce obávat: že zahleděn do sebe odmítneš opakovaně Boží pozvání, a tvůj *dům bude zanechán pustý*⁽⁴⁾.

Tragický osud Svatého města popisuje Pán také proto, aby včas varoval své věrné, a dává jim doporučení, co si mají počít, *až uvidí tu hanebnou zkázu*. Říká jim dokonce, jak je tato doba již blízko: stane se ještě za života tohoto pokolení. Ale především nepřeslechni jeho doporučení, že i když je zkáza neodvratná, stále je možno modlitbou odvrátit alespoň to nejhorší⁽⁵⁾.

S obrazem záhuby svého vyvoleného města pak spojuje Pán jinou, ještě závažnější předpověď: apokalyptickou vizi posledních dnů tohoto světa. Bude to velký a bolestný přerod z časnosti do věčnosti: *Budou to dny takového soužení, jakého dosud nebylo*.⁽⁶⁾ Ale musí se tak stát, aby všechno tvorstvo bylo očištěno pro slavný návrat Syna člověka. Ježíš Kristus přijde *v oblacích a s velkou mocí*. To bude den, kdy se před ním definitivně *musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí vyznat, že Ježíš Kristus je Pán*⁽⁷⁾. Jeho mocí bude kříž a jeho slávou jeho rány, neklamná pečeť jediného Vykupitele. Čím se pak před ním vy-

kážou všichni ti nepraví mesiáši a falešní proroci, kteří se vyrojí v takovém počtu, že se bude zdát, jako by nastal jejich čas? Snad tím, že *budou činit divy*⁽⁸⁾? Syn člověka se už neproказuje svými zázraky, ale svými oslavenými ranami a křížem: *On sám podal za hříchy jednu jedinou obět,*

jen Kristus má proto *právo zaujmout místo po Boží pravici*.

Jestliže si falešní proroci troufají hlásat, kdy nastane tento rozhodující den, není to dokladem jejich kom-

petentnosti, ale jejich prolhanosti. Neboť na rozdíl od doby zkázy Jeruzaléma zůstane den slavného Pánova příchodu až do konce zahalen tajemstvím. *O tomto dni ví jen Otec*. Přijde jako zloděj v noci, kdy to nejméně čekáme⁽⁹⁾. Není pro tebe zapotřebí, abys znal tento den, ale abys patřil mezi *vyvolené*. Ti Kristovi věrní, kteří jsou *zapsáni v knize*, ani uprostřed ohavného zpusošení a zbesílých útoků nepřátel se nemají čeho obávat. *Povstane Michael, velký kníže, který ochrání syny Božího lidu*. Slavný příchod Syna člověka bude i jejich velkým dnem. Konec časů znamená také konec všech nepravostí, nespravedlností, násilí a lži. Kdybys byl kamkoliv odstrčený, pohrdaný, Pán o tobě ví. V slavný den svého návratu pro tebe pošle své anděly, aby tě vyhledali a přivedli, protože nastal čas, kdy se *zbožní budou skví jako zář oblohy*. Budou shromážděni před Beránkův trůn, aby se jim konečně dostalo satisfakce. Stanou se svědky, jak všichni ti mocní, pyšní a oslavovaní spolu se svými falešnými učiteli a nepravými proroky, přísluhovači Božího Odpůrce, který jim propůjčoval svou zrádnou moc činit divy, budou Pánu *položeni k nohám jako podnož*.

Měj stále na mysli onen velký den konečné pravdy, kdy *nic nezůstane skryto, co by nebylo odhaleno*⁽¹⁰⁾. Je to den konečného třídění pšenice a koukolu, které spolu rostly až do žní⁽¹¹⁾. To je den, kdy ratolesť, které nenesly ovoce, budou *shromážděny ke spálení*⁽¹²⁾. Neboť všichni se probudí, ale ne všechny čeká stejná věčnost: pro jedny to bude věčný život a pro druhé potupa a hanba navěky. V každém, kdo ti namlouvá něco jiného, poznáváš neklamně falešného proroka. Drž se raději těch, kteří jsou věrní Pánu. Poznáš

Den pravdy

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Shromáždí své vyvolené
do čtyř úhlů světa.

Liturgická čtení

1. čtení – Dan 12,1–3

Povstane Michael, veliký kníže, který chrání syny tvého lidu. To bude čas úzkosti, jaký nebyl od té doby, kdy povstaly národy, až do té doby. Tehdy bude zachráněn tvůj národ, každý, kdo bude zapsán v knize.

Probudí se mnozí z těch, kteří spí v zemi prachu, jedni k věčnému životu, druzí k potupě, k hanbě navěky.

Kterí byli poučeni, budou zářit jako zář oblohy, a ti, kteří mnohé přivedli ke spravedlnosti, jako hvězdy na věčné časy.

2. čtení – Žid 10,11–14.18

Každý jiný kněz stojí denně ve službě a znovu a znovu přináší stejné oběti, které však vůbec nemají sílu, aby zahladily hříchy. Avšak Kristus podal za hříchy jednu jedinou obět a pak se navždycky posadil po Boží pravici a teď už jen čeká, „až mu budou jeho nepřátelé položeni k nohám jako podnož“.

Jedinou obětí totiž přivedl k dokonalosti navždy ty, které posvětil. Kde však je odpuštění hříchů, není už třeba oběti za hřích.

Evangelium – Mk 13,24–32

Ježíš řekl svým učedníkům: „V těch dnech, po velkém soužení, se zatmí slunce a měsíc přestane svítit, hvězdy

Dokončení na str. 11

je podle toho, jak se mu podobají: tak jako On *přináší v obět sami sebe*⁽¹³⁾. Tak jako oni i ty se spoj s božským Veleknězem, který i tobě nabízí, abys *svou obětí přiváděl mnohé ke spravedlnosti*, aby ti pak dal v poslední den *zářit jako hvězda na věčné časy*. Jen Pána měj na zřeteli a *nezakolísáš, vždyť je ti po pravici*.

Můj Pane, ochraň mne, k tobě se utíkám. Ty jsi mým dědičným podílem, ukaž mi cestu k životu. Jen u tebe je hojná radost a věčná slast.⁽¹⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

- (1) Mk 13,13; (2) Lk 19,44; (3) srov. Lk 13,34; (4) Lk 13,35; (5) srov. Mk 13,18; (6) Mk 13,19; (7) Flp 2,10–11; (8) Mk 13,22; (9) srov. Mt 24,50; (10) Mt 10,26; (11) srov. Mt 13,30; (12) tamt.; (13) srov. Řím 12;1 (14) Ž 16,1.5.11

Blahoslavená Salomea

Salomea byla jednou z těch žen, které přišly k Ježíšovu hrobu, aby zaopatřily jeho tělo. Tak trochu tím rehabilitovala toto jméno, které už navždy poskvřnila svým tancem a následnou vyžádanou odměnou za něj (hlava Jana Křtitele) dcera Herodiady. Dvanáct století poté se objevila žena, která tomuto jménu znamenajícímu „pokoj“ zjednala svým životem další ospravedlnění.

Blahoslavená Salomea se narodila léta Páně 1211 ve třetím roce manželství krakovského knížete Leška Bílého a jeho ženy Grzymislavy, dcery jednoho z ruských knížat. Jako mnoho jiných dětí z panovnických rodů se i ona stala loutkou v mocenských paktech svých rodičů.

Když v roce 1205 padl v jedné z bitev haličský kníže Roman, strhl se o území Haliče boj mezi několika soky. Do křížku se kvůli Haliči pustila ruská knížata, ale i Lešek Bílý a jeho hlavní konkurent – uherský král Ondřej II. Tito dva získali převahu a nakonec přece jen uzavřeli příměří. Na setkání ve Spiši v roce 1214 dohodli rozdělení země na dvě části, v jedné měl vládnout Lešek, ve druhé pak Ondřejův syn Koloman. Smlouvu mělo garantovat pozdější manželství mezi Kolomanem a Salomeou.

Lešek však nepřestal toužit po změně a vzdor všem dohodám obrátil a začal se proti Uhrům paktovat s novgorodským knížetem Mstislavem. Nakonec se ale pragmaticky vrátil ke smlouvě s Ondřejem a dceru Salomeu poslal v roce 1219 na jeho dvůr do Budína (dnešní Budapešť). Koloman byl formálně korunován haličským králem, jelikož však mladistvý pár měl do plnoletosti ještě daleko (Koloman se narodil asi v roce 1208), museli na svatbu ještě počkat.

I proto vládli Haliči jen formálně, vládu za ně vykonávali jiní, ale i to jen do času. Mstislav si totiž nenechal líbit Leškovu přelétavost a věren svému jménu v roce 1221 znovu roztočil kolo vzájemných bojů. Zastavilo se na bitvě mezi ním a spojenými polsko-uherskými vojsky, z níž vyšel ruský kníže vítězně. Zbytky přeživších Poláků a Uhrů se stáhly na haličský hrad, kde v obklíčení Mstislavových ozbrojenců hájily nejen své životy, ale i životy Kolomana a Salomey. Nakonec oba mladí lidé skončili v zajetí, v němž dleli několik měsíců, než byli propuštěni díky velkým

ústupkům ze strany Leška Bílého, který s Ondřejovým souhlasem postoupil Mstislavovi Halič.

Nový domov našli snoubenci v Uhrách, kde se také konečně uskutečnil jejich sňatek. V rámci dělení království mezi královské syny (Ondřej II. měl ještě syna Ondřeje a Bélu) připadly Kolomanovi Dalmácie, Chorvatsko a Slavonie. Oba mladí manželé vnímali své postavení tak, že je dostali od Boha, proto

i pro své bližní – almužna byla jejich denním chlebem, spolu se hodně modlili, žili skromně. Neměli potřebu si za každou cenu dopřávat plné stoly a bujaré zábavy, což neznamenal, že by se hostin a slavností úplně stranili. Jen znali jiné hodnoty. Raději se dělili s potřebnými, a to nad míru tehdy obvyklou. Otevřená srdce jim zjednávala nejen úctu a lásku poddaných, ale i vážnost za hranicemi země, kam se donesly zprávy o zbožnosti a skromném způsobu života mladého páru v duchu Prošťáčka z Assisi.

Nejlepším svědectvím toho, jakou vážnost si Koloman se Salomeou vydobyli, je povolení Řehoře IX., v němž jim Svatý otec udělil výjimku z interdiktů, tj. povolení účastnit se mši svatých i na místech, která byla pod interdiktem. Šlo o výjimečnou záležitost, kterou papežové hned tak

Blahoslavená Salomea

jsou mu povinni vydávat počet. Vypořádávali se proto s katarským bludem, který ze západu pronikal do jejich držav. Ne vše, co ze západu přicházelo, však odmítali. Zahořeli láskou k františkánské spiritualitě, a ačkoli na uherském královském dvoře hráli prim dominikáni, na tom jejich (a tím i v zemích pod Kolomanovou vládou) se přízni panovnického páru těšili především menší bratři. Jeden z nich – Adalbert – byl zpovědníkem mladé kněžny a nepochybně měl zásadní vliv na to, že jeho svěřenkyň spolu se svým milovaným manželem vstoupila do III. řádu sv. Františka. Žili jeden pro druhého, ale

neumožňovali, a to ani korunovaným hlavám. Zvláště Řehoř IX., tento vskutku mimořádně významný nástupce sv. Petra, proslul opatrností a přisností (obojí vždy pro dobro věci). Salomea s manželem se tedy opravdu museli vymykat běžnému průměru. Už to, že se zavázali žít vedle sebe jako bratr a sestra, vypovídá o zvolených hodnotách v jejich manželství. Salomea též plnila roli jakési zprostředkovatelky míru – smířila rozhádaného švagra Bélu s jeho chotí Marií Laskaris. Zřejmě i proto oba dali na její radu a příslibili ruku své pětileté dcery Kingy následníkovi krakovského knížecího stolce Boleslavu

Stydlivému. Salomea Kingu sama vychovávala a měla na ni podstatný vliv i později – a to takový, že Kingu v roce 1999 papež Jan Pavel II. svatořečil.

Přítrž pozemskému štěstí Salomey a Kolomana učinili v roce 1241 Tataři. Jejich zhoubné tažení Evropou stálo život nejen Jindřicha Pobožného, manžela sv. Hedviky, ale i Kolomana, manžela bl. Salomey, jenž padl v bitvě u řeky Sayo. Před třicetiletou vdovou se nyní otevřela brána k nové etapě jejího života.

Vrátila se do Polska ke krakovskému knížecímu dvoru, kde už vládl její bratr Boleslav Stydlivý, ovšem nikoli na zasloužený odpočinek, v němž by si užívala vdovského důchodu. Pustila se do díla. Podporována svým knížecím bratrem, založila v Zawichwostu první klášter pro dívky toužící jít ve šlépějích Kláry z Assisi (první sestry do něj přišly z Prahy od Anežky Přemyslovny), k němu i špitál a o rok později ještě klášter menších bratří – rovněž první v Polsku.

Zawichwostský klášter byl později z důvodu přetrvávajícího nebezpečí přepadení Tataři či Rusy přemístěn se souhlasem papeže Alexandra IV. do Skály u Krakova, kde byl přece jen více chráněn. Přestěhovala se tedy i Salomea, jelikož od roku 1245

byla členkou komunity klarisek. V tomto roce jako vůbec první Polka složila řeholní sliby chudých sester – v Sandoměři do rukou provinciála P. Rajmunda.

Vyznávala absolutní chudobu po vzoru matky zakladatelky Kláry, to jí však nebránilo ze svých vydatných vdovských důchodů vybavit klášter liturgickými nádobami a rouchy, aby mohla být úcta Bohu vzdávána náležitým způsobem; kromě toho vybavila i klášterní knihovnu.

Ani v klášteře nesvlékla Salomea žinici, kterou nosila už v manželství s Kolomanem. Klášterní prostředí jí pak umožnilo ještě více a hlouběji praktikovat evangelní ctnosti. Mohla se cvičit v pokoře a odříkání, trpělivosti a službě nemocným bližním, kterých bylo ve špitálu, na jehož potřeby šly prakticky všechny almužny a příjmy z okolních polností, požehnaně. Přestože byla kněžnou, odmítla možnost stát se představenou klášterní komunity, dala přednost životu řadové řeholnice na slovo poslouchající svou abatysi.

Alfou a omegou její spirituality byl Ježíš, hnací silou všeho konání láska k němu, jakož i láska k Panně Marii. Však také místo, na němž stál klášter klarisek, nazvala později *Skála Nejsvětější Panny Marie*. Vzorem jí v tomto byla Anežka Přemys-

lovna, ona sama pak byla vzorem své neteři a švagrové Kinze, která po ní převzala pomyslnou štafetu ženy mající zásadní vliv na duchovní sféru v zemi.

Salomea zemřela v roce 1268. V předtuše smrti sepsala tato velká mariánská ctitelka v srpnu závěť, v níž hmotně zajistila budoucnost kláštera ve Skále, načež se roznemohla a 17. listopadu vydechla naposled. Byla zrovna sobota, den Mariin. Pochována byla v klášteře klarisek, ale již za několik měsíců byly její ostatky převezeny do krakovského minoritského kláštera, kde spočívají dodnes. Upozorňuje na to inskripce na náhrobku „*Ossa B. Salomeae Reginae Haliciae Ord.S. Clarae*“. Sestry zase vlastní její žíněnou košili a ikonu Marie Hodegetrie (Marie ukazující cestu), kterou Salomei věnovala vděčná švagrová Marie Laskaris, dcera konstantinopolského císaře.

U jejího hrobu se začaly dít zázraky. K těm nejznámějším patří uzdravení dlouhodobě nemocných očí sestry Bohuslavy. Přestože šlo o výrazná znamení kněžniny svatosti, beatifikační proces byl zahájen až v 17. století a do konce jej dovedl v roce 1673 papež Klement X., jenž stanovil za den její liturgické památky 17. listopad – později se přesunula na 19. listopad.

O přikázání – V Kristu se naplňuje naše snubní povolání

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

někoho druhého a mít jej rád bez dvojakosti. Jde tedy o globální schopnost člověka, který dovede přijmout realitu a umí navázat hluboký vztah s druhými.

Kdo je tedy cizoložník, smilník a nevěrník? Je to nezralý člověk, který si ponechává svůj život a interpretuje situace na základě vlastního blahobytu a uspokojení. K manželství proto nestačí mít svatbu! Je zapotřebí vydat se cestou od JÁ k MY. Od sólového přemýšlení k přemýšlení ve dvou, od života osamoceneného k životu ve dvou. Je to krásná cesta, krásná. Dokážeme-li se zbavovat sebestřednosti, pak se každý čin stává snubním: pracujeme, mluvíme, rozhodujeme a setkáváme se s druhými v postoji vřidnosti a obětavosti.

Můžeme tuto perspektivu rozšířit a říci, že každé křesťanské povolání je v tom-

to smyslu snubní. Kněžství proto, že je v Kristu a v církvi služebným povoláním ve vztahu ke společenství, a to s veškerou sympatií, konkrétní péčí a moudrostí, jež dává Pán. Církev nepotřebuje aspiranty na roli kněžství – ti nejsou k ničemu a lépe je, zůstanou-li doma – avšak potřebuje muže, jejichž srdce se dotkne Duch Svatý bezvýhradnou láskou ke Kristově Nevěstě. V kněžství se prokazuje láska k Božímu lidu zcela otcovsky a laskavě, silou ženicha a otce. Tak také zasvěcené panenství/panictví v Kristu prožívá věrně a radostně snubní a plodný vztah mateřství a otcovství.

Opakují: Každé křesťanské povolání je snubní, protože je plodem svazku lásky, v níž jsme všichni znovuzrozeni, svazku lásky s Kristem, jak připomněl úryvek ze svatého Pavla přečtený v úvodu. Na zá-

kladě jeho věrnosti, jeho laskavosti, jeho velkodušnosti s vírou hledíme na manželství a na každé povolání a chápeme tak plný smysl sexualitu.

Lidské stvoření – ve své nerozlučné jednotě ducha i těla a ve své mužsko-ženské polaritě – je velmi dobré a předurčené k prokazování a přijímání lásky. Lidské tělo není nástroj rozkoše, nýbrž místo našeho povolání k lásce, a v autentické lásce není místo pro smilstvo a jeho povrchnost. Muži a ženy zasluhují více!

Šesté přikázání „Nesesmilniš“, byt v negativní formě, nás tedy orientuje k našemu původnímu povolání, to znamená k plné a věrné snubní lásce, kterou nám zjevil a daroval Ježíš Kristus (srov. Řím 12,1).

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan

Panna Maria nedokázala Bohu říci „ne“

21. listopadu – Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě (dříve: Uvedení Panny Marie do chrámu)

S tarozákonní Žid velmi dobře věděl, že všechno, co je na tomto světě, je dílem Božích rukou, proto všechno patří Bohu. Ve Starém zákoně zcela zvláštním způsobem patřili Bohu prvorození chlapi. Matka čtyřicátý den po porodu svého prvorozeného syna přišla do chrámu nejen proto, aby se očistila, ale také proto, aby vykoupila svého syna. Prvorození měli být kněžími – Pánovými služebníky, ale od té doby, co Bůh za kněze určil rod Léviho, museli Židé své prvorozené syny z kněžské služby vykoupit. Pokud žena porodila děvče, přišla do chrámu osmdesátý den po porodu.

Stejně tak se stávalo, zejména když rodiče dlouho čekali na své dítě, že je pak zvláštním způsobem zasvětili Bohu. Tak Anna, manželka Elkany, obětovala svého syna Samuela, kterého přivedli k Elimu, aby sloužil Bohu, chrámu i oltáři. Dnes ho známe jako proroka Samuela. Ale dokázali obětovat i děvčata, která přivedli do chrámu, aby byla ve službách Bohu a chrámu až do své dospělosti, tak asi do dvanáctého roku svého života. Takto i rodiče Jáchym a Anna obětovali Bohu své dítě – Marii, kterým jim Pán poželal v jejich stáří. Tuto událost si připomínáme slavním „Uvedení Panny Marie do chrámu“.

Jak vypadalo toto obětování dítěte? Rodiče přivedli své tříleté dítě do jeruzalémského chrámu. Odevzdali je knězi jako svůj dar, jehož se na určitou dobu zříkají z lásky k Bohu. Kněz je příslušným obřadem přijal. Při chrámu byl ústav, kde bydlela tato obětovaná děvčata. Pod dohledem zbožných žen se učila domácím pracím, ale i pracím, které bylo třeba vykonávat pro chrám. Šila, vyšívala, háčkovala a dělala rovněž ostatní potřebné práce. Zde dostala také dobrou náboženskou výchovu. Čítala a poznávala Písmo svaté, zpívala žalmy, náboženské písně a modlívala se. Jako dvanáctiletá děvčata odcházela ke svým rodičům. Tak také Pannu Marii archanděl Gabriel zastihl již v Nazaretě, v rodičovském domě, když jí přišel zvěstovat mateřství Božího Syna.

V případě Panny Marie jistě nejen rodiče obětovali svoji dceru Bohu, ale také ona

sama se zcela zasvětila jeho službě. Dá se to usoudit z jejích vlastních slov, jež řekla archandělu Gabrielovi. Když ji anděl oznámil, že počne a porodí Mesiáše, skromně řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ (Lk 1,38) Maria si byla vědoma toho, pro jak velice těžký úkol si

ji Pán vyvolil, vždyť dobře znala proctví o Mesiáši. Dobře věděla, že to bude muž bolesti, a tam, kde trpí syn, trpí také matka. To všechno věděla, a přesto k tomu dává Pánu své „ano“, protože mu nikdy nedokázala říci „ne“, a ani teď to neřekne. Bohu neřekla „ne“ ani tenkrát, když stála pod křížem, na kterém umíral její Syn potupnou smrtí, aby vykoupil lidské pokolení. Také tehdy dává Bohu své „ano“ s bolestí v srdci a se slzami v očích. Dává svoje „ano“, neboť se úplně sjednocuje s Otcovou i Synovou vůlí. A je samozřejmé, že té, která neuměla Bohu nikdy říci „ne“, ani Bůh nedokáže nyní říci „ne“, když ho ona o něco prosí. Pro ilustraci této skutečnosti aspoň dva příklady.

Kněz vypráví: „Do mé farnosti, která je čistě katolická, se nastěhoval evangelík. Jmenoval se Werth a byl mlynářem. Byl zarytým evangelíkem a nenáviděl katolickou víru. Svými řečmi jedny pohoršoval a jiné kazil. Nadával na papeže, biskupy a kněze. Ve vesnici se také oženil. Za manželku si vzal katoličku. I když měla uzavřené svátostné manželství, manžel ji tak přeškolil, že svoje děti nedala ani pokřtít. Po několika letech Werth onemocněl a lékaři mu řekli, že není léku na vyléčení jeho nemoci. Jednoho rána mě přišli zavo-

lat, prý si mě Werth žádá. Byl jsem velice překvapen. Také jsem řekl: »Proč si nezačal svého evangelického pastora ze sousední obce, ale mne?« Ale šel jsem. Sotva jsem přišel, Werth začal: »Velmi špatně se mi mluví, ale toto bych vám chtěl povyprávět. V naší vesnici, kde jsem se narodil, vyrůstala a chodívala do školy, byla na náměstí socha Matky Boží. Jednoho dne, když jsme šli do školy, přede mnou šly menší děti. Byli to chlapi i děvčata. Když přišli k soše, zastavili se a začali na sochu házet sněh. Já jsem je okřikl a vyhrožoval jsem jim, že je zbiju, pokud nepřestanou. Oni mi odpověděli: ‚Co je ti do toho, vždyť jsi luterán a vy Pannu Marii neuctíváte.‘ Já jsem jim na to řekl: ‚Je pravda, že jsem luterán. My uctíváme Pána Ježíše, který je Synem, a kdo ctí Syna, musí uctívat i jeho Matku.‘ Když chtěli ještě dále odpovídat, nahněval jsem se a rozehnal jsem je. Potom den přešel, jako každý jiný. Večer jsem šel spát a v noci jsem měl sen. Viděl jsem sochu Panny Marie, přesně takovou, jaká byla na našem náměstí. Šel jsem okolo ní, podíval se na ni a ona mi tehdy řekla: ‚Synu, toto, co jsi dnes pro mne udělal, ti nikdy nezapomenu. Ty nezahyneš!‘ Tomuto snu jsem nepřipisoval žádnou vážnost. Velice brzy jsem na něj zapomněl. Ale dnes v noci jsem měl zase sen. Viděl jsem tu stejnou Pannu Marii jako tenkrát. Nic mi neříkala, jen se na mě podívala a v mých uších mi zněla její slova: ‚Ty nezahyneš!‘ Nejprve jsem si chtěl nechat zavolat evangelického pastora ze sousední obce, ale potom jsem se rozhodl, že zavolám vás, abyste mě přijal do katolické církve a připravil mě na smrt.« Když jsem splnil jeho přání a když jsem chtěl už odejít, řekl mi: »Otče, toto všechno, co jsem vám řekl, vyprávějte na mém pohřbu, aby všichni věděli, jak mě zachránila Panna Maria.« Lidé byli velmi překvapeni. Obrácení tohoto evangelíka způsobilo ve vesnici velký rozruch. Zemřel krátce po zaopatření. Jeho pohřbu se zúčastnila téměř celá obec. Po pohřbu byly jeho děti poučeny a pokřtěny a od té doby celá Werthova rodina velmi svědomitě plní svoje křesťanské povinnosti.“

Panna Maria slíbila jeho obrácení jen ve snu, ale co slíbila, to také splnila, neboť není takové milosti, kterou by nám Panna Maria nemohla vyprosit.

Jiný příklad. V menším městečku byly misie. Na misijní kázání chodíval také člověk, jehož obyvatelé města znali jako nevěrce. Každý byl překvapen, když ho viděl v chrámu, jak pozorně naslouchá misijnímu kázání. V předvečer zakončení misii přišel tento člověk na faru a žádal si onoho misionáře, který měl večer kázání. Přivedli ho k misionáři, ten ho usadil a začala debata. Mezi jiným mu misionář položil také otázku, zda přistoupil ke svátosti smíření v průběhu misii. Odpověď byla záporná. Vymlouval se na to, že ještě nevěří, a proto ke svátosti smíření přistoupit nemůže. Jako důvod svého příchodu za misionářem uvedl: „Přišel jsem, abych se s vámi rozloučil a poděkoval vám za krásné a poučné kázání. Vaše kázání dala mnoho i mně, ačkoliv jsem nevěřící.“ Misionář prozradil svoji domněnku, když řekl: „Není to jen výmluva, ta vaše nevěra? Skutečnost je možná jiná. Možná se jen stydíte vyznat svoje hříchy?“ A ten člověk už také začal vyznávat své hříchy, a spal je jako z rukávu, aby přesvědčil

kněze, že v tom není ostych, ale jeho nevěra, že nepřistoupil ke svátosti smíření. Tehdy mu misionář řekl: „No vidíte, hříchy jsou již vyznané, teď je třeba mít je v nenávisti a vzbudit lítost s předsevzetím, že se polepšíte.“ On se vymlouval, že to jako nevěřící člověk udělat nemůže. Prý udělá všechno, co misionář od něho bude žádat, jen litovat nemůže. Misionář se ho zeptal, zda skutečně udělá všechno, o čem požádá. Když mu dal svoje ano, řekl mu: „Prosím vás, běžte do chrámu, ten je ještě otevřený. Klekněte si před obraz Panny Marie a tam aspoň desetkrát řekněte: »Panno Maria, pomoz mi, abych se i já obrátil, abych nebyl nevěřící, ale věřící.«“ Protože dal svoje slovo, šel do chrámu a učinil tak, jak mu misionář radil. První jeho věty byly poznamenány velkou ironií, ale čím déle mluvil, tím to bylo vážnější a upřímnější. Poslední věty říkal se slzami v očích a s touhou vyzpovídat se a změnit svůj dosavadní život. Po té modlitbě se vrátil na faru, klekl si před misionáře a řekl mu: „Nyní mě, otče, vyzpovídejte, ale prosím vás, pomozte mi, aby moje svátost smíření byla dobrá.“ Po svátosti smíření, která byla trochu delší, se ho misionář zeptal, zda mu bude zatěž-

ko zítra ráno při mši svaté přistoupit ke svatému přijímání. Zda by mu neměl podat svaté přijímání před mší svatou, když v chrámě ještě nebudou lidé. Tehdy kajícník prohlásil: „Více než dvacet let jsem dával celému městu pohoršení, teď bych chtěl veřejně napravit to, co jsem svým nemravným životem kazil. Ať všichni vidí, že konám pokání za své hříchy.“ Skutečně, při hlavní mši svaté bývalý nevěrec přistoupil mezi prvními ke svatému přijímání. Přítomní se divili, ale také měli radost, že i on koná s nimi pokání. Jeho pokání bylo trvalé.

Taková je Panna Maria, která je naší duchovní a nebeskou Matkou. Ona nám nejen chce, ale také může pomoci, protože ji Bůh ve všem vyslyší. Ona nedokázala během svého pozemského života říci Bohu „ne“, a proto ani on jí nedokáže teď říci „ne“, když ho o něco prosí. Máme pádný důvod k tomu, abychom se ve všech svých potřebách, zejména duchovních, na ni s důvěrou obraceli.

*Z Ludová čítanka na nedele a sviatky 11/2004. Pravidelná příloha časopisu Misionár. Str. 296-299
Přeložil a upravil -dd-*

Znamení – první film o eucharistických zázracích

Unikátní dokumentární film o eucharistických zázracích byl 30. října v předpremiéře promítán ve Vatikánu. Hodinový film nazvaný *Segni* (Znamení) mapuje posledních pět eucharistických zázraků naší doby, z nichž dva se odehrály v polské Legnici a v Sokółce, další v Itálii, v Argentíně a v Mexiku. Inspirací ke vzniku filmu se stala multi-mediální výstava, připravená Božím služebníkem Carlem Acutisem, chlapcem, jenž v šestnácti letech zemřel na leukémii. Jeho projekt navštívil všechny kontinenty a byl představen v 10 000 kostelech na světě.

Jak říká režisér filmu Matteo Ceccarelli, zázrak je znamením, z něhož se rodí otázky důležité pro víru a křesťanství.

„Čím je skutečně zázrak pro věřícího? Představuje především svědectví. Je čímsi, co zůstává trvale přítomné. Tak jako v případě hořčičného zrnka, o němž Ježíš říká,

že padne do země a vyrostě z něho velký strom, s větvemi, jimiž je křesťanství. Zázrak není něčím, co by se nám zcela vymykalo, ale něčím, co dovoluje přiblížit se víře, poznat ji poněkud jiným způsobem. Skutečný zázrak pak nastává v životě každého z nás. Je to znamení, které neseme ve svých srdcích.“

Režisér si ve filmu klade otázku, co změnilo eucharistické zázraky v životech lidí, kteří se stali jejich svědky, a jak reaguje na tyto nezvyklé jevy věda. Pro mnoho kněží zázrak otevírá nový způsob komunikace s věřícími. Reálná přítomnost skrytá ve znameních se stává jakoby silnější, věrohodnější. Režisér směřuje ve filmu také k setkání víry a vědy. Neurofyziologové a patologové zkoumali části lidských tkání, které ulpěly na tkaninách, jež se dostaly do kontaktu s eucharistickými způsoby. Metody bádání jsou podobné těm, které se uplatňují v krimi-

nalistice při zkoumání stop po zločinu. Hovoří italský kardiolog Franco Serafino:

„Dotýkáme se hranic vědy a víry. Obě se navzájem stýkají. Na jedné straně představují jakési v sobě uzavřené kruhy. Může se zdát, že v případě zázraků se věda zabývá tím, co nenáleží do její kompetence. Píší o tom v knížce, kterou jsem nedávno publikoval v Itálii. Musím říci, že zázraky nám z vědeckého, čistě lékařského pohledu mnoho říkají, ale důležité a zajímavé je také konstatování, že zázraky se před vědou schovávají, ukřívají se. Věda musí sama sebe cenzurovat. Pravděpodobně je to vůle nebes: na jedné straně neumenšovat poznávací schopnosti člověka, ale také na druhé straně nerušit ani neponižovat víru. Eucharistie je přece předmětem víry a nikoli objektem bádání prostřednictvím vědy a techniky.“

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs.html>, 30. 10. 2018

Boží žonglér

Boží milost dokáže proniknout do všech oblastí života, dokonce i do prostředí showbyznysu. Působivým příkladem této skutečnosti je Paul Ponce z Argentiny, jeden ze tří nejlepších žonglérů na světě. Jeho představení na nejznámějších pódiih světa, v cirkusových manéžích a velkolepých televizních show sledují se zatajeným dechem miliony nadšených diváků. Avšak od obrácení tohoto hvězdného umělce dostalo jeho žonglování zcela novou, osobní, ba dokonce křesťanskou dimenzi.

Dnes Paul svoje povolání vnímá jako misi. Pro mladé, nemocné, sirotky, školáky anebo pro staré lidi dělá představení často zadarmo, aby následně podal svůj životní příběh jako svědectví víry.

„Pocházím z rodiny cirkusáků, je to šest generací ve světě showbyznysu. Jako šestiletý jsem žonglování denně cvičil dvě, někdy tři hodiny. Potom jako teenager až devět hodin denně, a to často celé týdny bez toho, abych viděl byť jen nejmenší pokrok. Ale vytrval jsem. Chtěl jsem se přece stát slavným, cestovat po světě, vydělat hromadu peněz a v každém městě mít pár přítelkyň. Všechny těchto cílů jsem časem dosáhl. Jako šestnáctiletý jsem měl například tu čest, že jsem mohl v BBC v Londýně vystupovat před královskou rodinou, jako osmnáctiletý jsem žongloval ve známé *Radio City Music Hall* v New Yorku a jako devatenáctiletý v Monte Carlo. Úžasné! Ale nebyl jsem šťastný. Chtěl jsem toho dosáhnout stále víc a více. Až do chvíle, kdy se stalo něco, co změnilo můj život – moje biřmování, když mi bylo jedenadvacet let.

Po mém narození v Argentině mě dali rodiče pokřtít v Limě, v hlavním městě Peru, kde právě tehdy vystupovali. Oni sami však nebyli praktikujícími katolíky. První svatě přijímání jsem přijal jako devítiletý v Londýně. Když jsme potom společně s mým otcem a mámou měli vystoupení v kasinu v Nassau na Bahamách – bylo to jedinkrát, kdy jsme zůstali na jednom místě deset měsíců, poprosil jsem v jedné farnosti o biřmování. Ale jenom proto, že jsem si myslel: »Na katolíka se to jaksi hodí.« Místní farář však trval na tom, abych nejprve navštěvoval kurz katechismu. Právě na hodinách přípravy k biřmování jsem se dozvěděl mnoho o Pánu Bohu. Čím více jsem však o Bohu věděl, tím více otázek ve mně vyvstávalo: ohledně církve, o Pánu Ježíši a o Panně Marii. A na všechny

tyto otázky existovaly konkrétní odpovědi! Já jsem byl jednoduše unesen bohatstvím naší katolické víry, kterou jsem do té doby vůbec neznal a ani nežil.

Nezapomenutelným je pro mne období, kdy jsem se začínal sám modlit a chodit do kostela. Moje oči neustále spočívaly na ukřižovaném Ježíši visícím na velkém kříži a já jsem se ptal: »Proč tolik bolesti a utrpení?« Až pak jsem hluboce dotknut pochopil: tím Ježíš v překvapující míře vylil milosti a dary na můj osobní život. Od plnění povinností pokřtěného křesťana jsem byl však ještě velmi daleko. Jaké poznání! On tam visí na kříži z lásky ke mně, k nám. Ale ještě více: trpěli-

Jak jsem také teď po letech Bohu vděčný za to, že mohu pociťovat toto naplnění! Není to v žádném případě moje zásluha; za vším je Boží ruka.

Jako jedenadvacetiletý jsem poprvé uslyšel o tom, že Ježíš je skutečně přítomen v Nejsvětější Eucharistii. Nemohl jsem tomu vůbec uvěřit a vážně jsem se ptal sám sebe: »Když je Ježíš v té bílé hostii skutečně přítomen, když je opravdu v kostelích, proč potom nevybírají do kostela vstupné jako na velké rockové koncerty? Kostely, v nichž přebývá Bůh, by měly být přece přeplněny lidmi, kteří chtějí navštívit Ježíše a přicházejí na mši svatou.«

Manželský pár Ponce mívá rovněž přednášky pro mladé a dospělé o křesťanském chápání lásky a sexuality. Po každé přednášce následují, samozřejmě, i mistrovské žongléřské kousky. A jelikož „jablko nepadá daleko od stromu“, jejich děti – sedmá generace artistů rodiny Ponce – patří na jevišti už také do party.

vé a pokorně tam na mě čeká. Ponechává mi svobodu a nenutí mě milovat ho anebo ho následovat. To bylo pro mne moje obrácení. Během přípravy na biřmování jsem našel klid a naplnění, jaké jsem v artistickém prostředí neznal.

Mne se to každopádně hluboce dotklo. Až tak, že jsem se rozhodl chodit každý den na mši svatou.

Po biřmování jsem odletěl do Monte Carla, kde jsem měl vystoupení. Každý den jsem Ježíše navštívil v kostele a ve-

čer jsem měl vystoupení. Tehdy jsem Bohu řekl: »Pane, ty jsi pro mne udělal tolik! Také já chci pro tebe udělat aspoň něco.« A tak jsem na jeden rok zanechal showbyznysu a tento čas jsem daroval Bohu jako laický misionář. Zpočátku jsem si nebyl jistý, zda to bez svého uměleckého světa, na který jsem byl zvyklý, vydržím a zvládnu. Avšak po dvanácti měsících spolupráce ve francouzských farnostech bylo jasno: Jednalo se o jednoznačně nejšťastnější rok mého života. Neuvěřitelné! Čím více jsem se snažil konat pro Boha a své bližní dobro, tím více to naplňovalo mě samotného. Tak jsem se modlil: »Ježíši, co si ode mne přeješ? Mám se stát knězem, vstoupit do nějakého řádu, anebo se mám oženit?«

Jedno mi bylo jasné: Chci plnit Boží vůli. Jen v ní spočívá moje štěstí. Moje otevřenost vůči Bohu mi darovala velký klid. Když jsem se poradil se svým duchovním otcem, bylo rozhodnuto: měl jsem se oženit. »Dobře, Pane,« modlil jsem se každé ráno, »když mě povoláš do manželství, chci ti už nyní zasvětit svoji budoucí manželku. Svěřuji ji tvému Božskému Srdci a Srdci Neposkrvněné Matky. Veď ji a ochraňuj! Přiveď ji ke mně! Ať už teď, anebo za deset let, kdy chceš.«

Léta mýjela. Ve svém povolání artisty jsem měl příležitost potkat mnoho pěkných a přitažlivých děvčat, ale nikdy z toho nic nebylo, protože jsme neuznávali stejné hodnoty. Také ve farnostech a katolických skupinách byla děvčata, která se mi líbila, ale ani to nevyšlo, protože já jsem stále cestoval. Trvalo to opravdu deset let, než mi Bůh přivedl tu správnou. Ale to bylo takto dobře! Potřeboval jsem vnitřní očistění. V showbyznysu, stejně jako v médiích a celkově v naší společnosti, si žen nevážíme a nectíme je tak, jak by si to zasloužily. A přitom jsou přece ženy našimi matkami! Jsou obrazem Panny Marie.

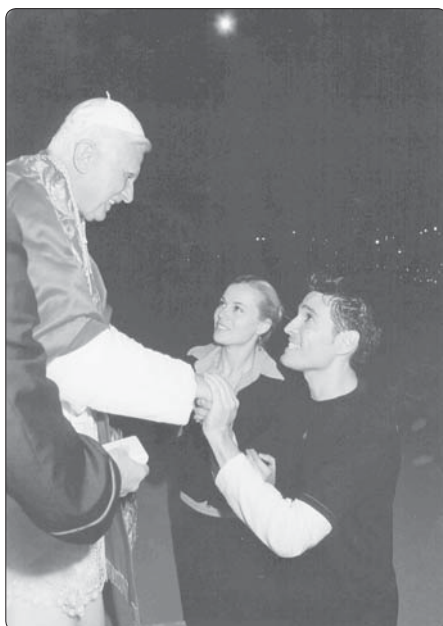
Jen díky modlitbě, mé úctě k Ježíši v Eucharistii a díky svaté zpovědi jsem dokázal v hektickém světě artistů vydržet, až jsem nakonec potkal Liu z Brazílie. Nebyla z branže, ale právě odmaturovala a přemýšlela o tom, že vstoupí do katolického společenství a stane se řeholnicí. Když jsme se na začátku roku 2000 potkali na kongresu mládeže v Guadalajaře v Mexiku, pomáhala již dva roky jako dobrovolnice u jistých sester. Sa-

Paul a Lia ve svatební den

ma však pochopila, že Bůh z ní chce mít hluboce věřící matku rodiny, která by se o svoji lásku k Bohu a obzvlášť k Eucharistii dělila se svým budoucím manželem a se svými dětmi. Po těchto dnech v Guadalajaře jsem se musel vrátit do Evropy a teprve o dva roky později jsme navázali kontakt přes e-mail. »Každý den se modlím růženec,« napsal jsem Lii. »I já,« odpověděla. »Každý den chodím na mši svatou.« - »I já,« přišla nazpět odpověď. Mnoho jsme si psali, až jsem jí jednoho dne navrhl: »Je pěkné si psát, ale jednou se musíme konečně vidět.«

Na první dva týdny jsme si dohodli schůzku v Berlíně, kde jsem vystupoval v jedné show. Každý den byl pro nás

Paul a Lia s papežem Benediktem XVI.

svátkem, když jsme spolu chodili do nemocniční kaple, kde jsme se modlili a začali jsme naši lásku zasvěcovat Svaté rodině, což - mimochodem - děláme každý den až dodnes. Následovala setkání po celém světě.

Bylo těžké žít naše štěstí čistě a zdrženlivě, neboť jsme rovněž lidé z masa a kostí. Ale stálo nám to za to! Každý den jsme se spolu modlili, abychom v ten den dokázali zůstat věrni Bohu a též jeden druhému. A pak přešel další den... Tak jsme dokázali žít čistotu a zdrženlivost vlastně až dodnes. Protože i v manželství žijeme zdrženlivost. Zdrženlivost je ctnost, kterou musíme žít, pokud chceme přirozeně plánovat rodičovství. Vyplatí se to, a nám to dokonce pomáhá milovat toho druhého ještě hlouběji a vzájemně si ještě lépe rozumět.

Dne 13. května 2005 jsme se vzali ve Španělsku na Montserratu. Tři měsíce nato jsme byli, k našemu velkému překvapení, pozváni jako novomanželé na Světové dny mládeže do Kolína, měl jsem žonglovat před papežem Benediktem XVI. Svatý otec nám dokonce udělil svoje papežské požehnání. Opět po třech měsících, právě jsme spolu účinkovali v různých představeních, mi Lia oznámila, že čekáme naše první dítě. Mělo se narodit ve Španělsku, kde jsme bydleli. Avšak smlouva na představení v Berlíně byla prodloužena, a tak se náš prvorozený Pablo narodil v Berlíně, a to přesně v té nemocnici, do níž jsme se jako zamilovaný pár denně chodili spolu modlit a kde jsme naši lásku zasvěcovali Svaté rodině. O rok a půl později, právě jsme s cirkusem *Cirque de Soleil* vystupovali v Amsterdamu, se narodil José. Pouhý rok nato v Portugalsku, v květnu na fatimský den, přišla na svět Lili a ti dva nejmladší potom ve Španělsku a v Mexiku. Spolu s námi - rodiči z Argentiny a Brazílie - je rodina Ponce opravdu »katolická«, obepínající celý svět! Bereme to jako naše krásné povolání od Boha - jako rodina spolu cestovat po světě a na různých představeních společně vydávat svědectví o křesťanském životě všedního dne s každodenní mší svatou a modlitbou růžence.“

*Pramen: Mezinárodní eucharistický kongres 2016, Cebu City na Filipínách
Z Vítězství Srdca 123/2018 přeložil -dd-*

Filipov – příběh Magdaleny Kade

U poutních míst je zajímavé sledovat, co vůbec vedlo k jejich vzniku. Nejkrásnější příběhy pak shledáváme u těch, jež se zrodila na základě mariánského zjevení. A právě těch bychom si měli hluboce vážit, tím spíše, když jsou dané události popsány dopodrobna. Jako například z Filipova, ve výpovědi vizionářky Magdaleny Kade.

Číslo 63

Domek číslo 63 v malé příhraniční vesnici (respektive části města Jiříkov) zvané Filipov neoplýval ničím zvláštním a rozhodně by nikdo nepředpokládal, že zde dojde k jednomu z nejdůležitějších mariánských zjevení. Naopak, jednalo se o prosté, celodřevěné stavení s doškovou střechou, obklopené zeleninovou zahrádkou s jedním ovocným stromem.

Jednatřicet let před událostí, 5. června 1835, se zde narodila Magdalena Kade. Její život by se dal charakterizovat slovy pokorný, skromný a schopný nést rány osudu. Se svou rodinou žila v chudobě, ve třinácti letech přišla o tatínka a v devatenácti začaly její tělo sužovat těžké nemoci.

Zápal plic, zánět pohrudnice, zánět mozkových blan a také rozrůstající se vředy. Podle antropologických výzkumů jejich ostatků, prováděných v letech 1991–94 odborníky z pražského Národního muzea, měla její stav doprovázet také hysterie s křečemi, halucinacemi a upadáním do bezvědomí.

I přes všechnu péči rodiny a lékařů byla na dalších dvanáct let upoutána na lůžko a předpokládala se její smrt. V prosinci 1865 také obdržela svátost pomazání nemocných, což v její době bylo považováno za pomazání poslední.

Nakonec ale cestu mezi zemí a nebem nepodstoupila, alespoň ne prozatím. Jakoby opačným směrem se pomyslně vydala Panna Maria, která v noci z pátku 12. na sobotu 13. ledna 1866 přesně ve 4 hodiny Magdalenu Kade v domku číslo 63 navštívila.

„Od nynějška se to hojí“

V místnosti s Magdalenu Kade byla přítomna i její sousedka a přítelkyně Veronika Kindermannová, jenže ta zázrak neviděla. Setkáváme se tedy pouze se svědectvím Magdaleny, která události o dva měsíce později popsala komisi litoměřického biskupství.

Filipov, bazilika minor Panny Marie, Pomocnice křesťanů (foto Jiří Stejskal)

Popsala světlo, které se najednou v místnosti s postelí, kde ležela, objevilo; bylo jasnější než za dne. Další zvláštností bylo, že závěs u postele se roztrhl. Magdalena se začala leknutím chvět a vzbudila Veroniku, aby ji na světlo upozornila.

V nohách postele pak záře silila a před postelí náhle stála postava. Na hlavě měla žlutou korunu, zářila bíle a celkové vze-

Filipov, poutní bazilika minor ve Filipově, slavnostní mše ve výroční den zjevení Panny Marie (foto Petr Wittgruber)

řnění utvrdilo vizionářku v tom, že před ní stojí Panna Maria.

Zároveň si přikrývala oči, neboť pro nemoc nemohly světlo snést, a teprve přítelkyně jí dlaně z obličeje sňala. Magdalena Kade se začala modlit: „Velebí má duše Pána, můj duch jása v Bohu, mém Spasiteli!“

Na to hlas, který byl popsán jako neobvyklý a jiný, než jakým mluví lidé, odpověděl – promluvil v německém jazyce: „Mein Kind, von jetzt an heilt's.“ Neboli: „Mé dítě, od nynějška se to hojí.“

Po těchto slovech postava zmizela.

Místo modliteb

Už tutéž noc přestala Magdalena Kade cítit bolest a druhý den si k údivu všech sama došla do pekárny pro chleba. Na dotazy, co se stalo, bez vytáček vyprávěla, že v noci viděla Pannu Marii a ta jí řekla, že se uzdraví. „Nic víc, nic míň se nestalo,“ měla k tomu dodávat.

Po této události se život v malé obci zcela změnil. Do obydlí začaly přicházet zástupy zvědavců a brzy i poutníci z docela jiných regionů. Již v květnu 1866 domek musel přestat sloužit k bydlení a změnil se na místo modliteb, přičemž začal užívat přízvisko „milostný“.

Podle toho také vnitřek dostával výzdobu – například ze starého stolu vznikl oltář se svícemi, přibývaly malby nebo věnce. Bylo však jasné, že už brzy nebude schopen pojmout stále rozrůstající se počet návštěvníků, a navíc bylo potřeba vybudovat důstojnější místo, které by odpovídalo významu zjevení Panny Marie.

Dne 24. května 1870 se tedy začala stavět milostná kaple Uzdravení nemocných. Dělo se tak přesně na místě původního domku, který však v plném slova smyslu nezakrýval. V nové kapli se zachoval půdorys místnosti, kde došlo ke zjevení, alespoň co se týče šířky, která měla 5,5 metrů. Délka byla však protažena na jihovýchod do 17 metrů.

Stavbu kaple inicioval jiříkovský farář Msgre Franz Storch, kterého lze bez

nadsázky označit za jednu z největších osobností poutního místa Filipov. Právě on od Kadeových domek odkoupil a jeho činnost zde byla natolik rozsáhlá, že byla oceněna významnými tituly jako arciděkan, papežský komoří, a také Řádem Františka Josefa.

Role realizátorů stavby se ujali Franz Hutzler z Vidně, jemuž náleží autorství plánů, a Gustav Sachers, který stavbu provedl. Jejich práce pak dospěla k naplnění 13. ledna 1873, kdy kapli pod dohledem přibližně 20 000 poutníků požehnal Franz Schubert, okresní vikář a děkan z Jiříkova.

V kapli v tomto okamžiku byla už i jedna z největších vzácností poutního místa – socha Panny Marie Filipovské.

Byla mnohem hezčí

Díky soše Panny Marie Filipovské můžeme nejen zhlédnout krásné umělecké dílo, ale svým způsobem i Bohorodičku při zjevení Magdaleně Kade.

Sochař, jehož jméno se nedochovalo, se totiž řídil popisem, jaký uvedla sama vizionářka, a 86 centimetrů vysoké postavě z kararského mramoru, typického sněhobílou barvou, vtiskl výraz mladé dívky, přicházející bez malého Ježíška – stejně jako byla vypořádána předtím v Lurdech nebo později ve Fatimě.

Jakkoliv ale podoba filipovské sochy měla korespondovat se skutečnou Mariinou podobou, uvádí se, že když ji lidé viděli a řekli: „Ta je ale krásná!“, Magdalená Kade dodala: „Ona sama byla mnohem hezčí.“

Socha Panny Marie Filipovské vznikla roku 1872, finančně ji zaštitila Karolina Wilhelmina hraběnka Raczynski. Dílo se také dočkalo své korunovace, a to hned dvakrát.

Nejprve 12. září 1926, osm měsíců poté, co byl poutnímu kostelu ve Filipově (přistavěnému ke kapli) propůjčen čestný titul „bazilika minor“. Korunku požehnal papež Pius XI., slavnostní mši svatou celebuloval biskup Josef Gross z Litoměřic.

Korunka ale po odsunu německého obyvatelstva po druhé světové válce zmizela a až v 80. letech 20. století byla vytvořena nová. Dne 10. dubna 1985 ji požehnal papež Jan Pavel II. a 16. června téhož roku ji pražský arcibiskup František kardinál Tomášek vložil na hlavu sochy Panny Marie Filipovské.

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

budou padat z nebe a hvězdný svět se zachvěje.

A tehdy lidé uvidí Syna člověka přicházet v oblacích s velikou mocí a slávou. Potom pošle anděly a shromáždí své zvolené ze čtyř světových stran, od konce země až po konec nebe.

Poučte se z přirovnání o fíkovníku! Když se už jeho větve nalévají mizou a nasazují listy, poznáváte z toho, že

léto je blízko. Stejně tak, až uvidíte, že se to děje, poznáte, že je blízko, přede dveřmi.

Amen, pravím vám: Toto pokolení nepomine, dokud se to všechno nestane. Nebe a země pominou, ale má slova nepominou.

O tom dni a o té hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec.“

Panna Maria, Pomocnice křesťanů

Již bylo řečeno, že poutní místo Filipov se může pyšnit stavbou s titulem bazilika minor – královský palác, obývaný Pannou Marií, Královnou nebes.

Poutní kostel Panny Marie, Pomocnice křesťanů, se začal stavět hned po dokončení kaple Uzdravení nemocných v roce 1873. A výrazně se opět přičinili Msgre Franz Storch, Franz Hutzler a Gustav Sachers, po jehož smrti převzal práce Josef Hampel, stavitel z Rumburku, odkud pocházel i ka-

meník Winckler. Ten obstaral žulu a pískovec, z nichž je kostel postaven.

Jakkoliv ale kaple byla postavena vcelku rychle, u kostela se jenom na konec hrubých prací čekalo do roku 1881. A symbolicky je ukončil Msgre Storch vložení posledního kamene do stavby.

Nicméně se muselo čekat ještě další čtyři roky, vyplněné dokončovacími pracemi, a až 11. říjen 1885 přinesl posvěcení. Zajímavostí je, že velký zájem poutníků zapříčinil opakování tohoto aktu, a sice ještě 18. října téhož roku.

Co se týče vzhledu, pro realizaci si stavitelé vybrali novorománský sloh, v jakém byla provedena i výzdoba interiéru. Dominantní jsou především dvě věže v průčelí, které stavbě dávají vzezření majestátní baziliky. A rozměrný interiér, údajně schopný pojmut na 4000 věřících, to dotvrzuje.

Jako v kapli, i zde se setkáváme s uměleckými vzácnostmi. Lze mezi ně zahrnout dva postranní oltáře – Bolestné Panny Marie, zahrnující sousoší Piety, a Úmrtí svatého Josefa.

A především nelze opomenout sochu Panny Marie, Pomocnice křesťanů, nad hlavním oltářem. Oproti soše v kapli je Bohorodička zpodobněna v barvách a klasicky jako Matka Pomocnice s malým Ježíšem.

Skupinu filipovských mariánských soch musíme ještě doplnit o tu z prostoru nad portálem poutního kostela. Těto Panně Marii Filipovské byla určena nadživotní velikost 2,8 metrů; zhotovena byla z pískovce a na své místo vsazena 4. září 1883. Další kopie častého zdejšího vyobrazení se nachází také u studny, socha Panny Marie je ještě součástí sousoší Piety pod jižní věží.

*Filipov, Panna Maria Filipovská
(foto Jiří Stejskal)*

Jako zajímavost, co se týče zdejších relikvií, je také třeba uvést, že v kostele Panny Marie, Pomocnice křesťanů, je uložena postel, na které Magdalena Kade ležela při zjevení. Dostala se sem roku 1972 od potomků rodiny Herbrichovy, které byla věnována přímo vizionářkou 10. února 1890.

A pro úplné doplnění: za vitrážovým sklem u schodiště do milostné kaple se od roku 1994 nacházejí Magdaleniny ostatky.

Další uzdravení

Jak bylo řečeno, poutní kostel získal titul bazilika minor, který je už při pohledu na stavbu opravdu odpovídající. Na tomto místě je třeba připomenout, že velkou zásluhu na tomto ocenění neměla jen architektonická stránka kostela. Zvláštní papežské privilegium pomohl získat i fakt, že případ Magdaleny Kade nebyl jediným zdejším zázračným vyléčením.

„Na sta lidí uzdraveno Marií Filippsdorfskou,“ uvádí se v dobových spisech, a jedno z těch nejvýznamnějších je datováno na leden 1867. Týkalo se třiatřicetileté Magdaleny Langhansové z Jiříkova. Jedenáct let ji sužovaly velké bolesti, vzniklé především z onemocnění míchy. Rozhodla se, že zkusí prosit o uzdravení na místě, jež navštívila sama Panna Maria, tedy v domku číslo 63. Protože však nemohla chodit, odnesli ji sem příbuzní. Nejprve v srpnu předchozího roku a poté v již zmíněný den. Tehdy Magdalena odříkávala loretánskou litanii a právě během ní se stalo něco mimořádného – pokrivené končetiny se narovnal a bolesti zmizely.

Akce K

Ani velké zázraky a pomyslný otisk stopy samotné Panny Marie nezabránilo, aby poutní místo nezažilo zlé časy.

Filipov, kaple Uzdravení nemocných, místo zjevení Panny Marie (foto Jiří Stejskal)

Akce K je výraz, který dodnes nahání hrůzu, neboť přesně vystihuje vztah komunistického režimu k církvi, zejména z počátku padesátých let minulého století. Měla za cíl zlikvidovat kláštery a mužské a pak i ženské katolické řeholní řády; jako její výsledek se uvádí kromě zabaveného majetku 2376 internovaných řeholníků a 219 zlikvidovaných řeholních domů.

Mezi ně lze počítat také redemptoristy z Filipova. Tento řád se zde staral o poutníky od roku 1885, kdy byl dostavěn poutní kostel, který také spravovali. Mělo jít o německé příslušníky této Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele, po roce 1945 nahrazené bratřími české národnosti.

Ti zde ale zůstali jen do pátku 14. dubna 1950, po němž je po jedné z nejhorších akcí zosnované Státní bezpečností a Komunistickou stranou Československa čekala internace ve sběrném středisku v Králíkách a také v Broumově.

Naopak klášter při filipovském poutním kostele se stal internačním místem pro řádové sestry Neposkvrněného početí Panny Marie. V období od 13. září

1950 do konce listopadu 1951 jich sem z tohoto řádu převezli sto.

V 60. letech 20. století připadla klášterní budova pod vojenskou správu a až rok 1971 ji zase změnil k humánnějším účelům – na domov důchodců, který zde pod názvem *Domov „Srdce v dlaních“* působí dodnes. A to i přesto, že roku 2014 byl klášter vrácen redemptoristům.

Filipovská kantáta

Ti už ale poutní místo Filipov nespravují, tato role roku 1991 „připadla“ kněží z Společnosti svatého Františka Saleského. A právě oni mimo jiné iniciovali přiblížení zjevení Panny Marie Magdaleně Kade mimořádným uměleckým dílem.

Filipov, bazilika minor, milostná kaple (foto Jiří Stejskal)

V roce 2016, při příležitosti oslavy 150 let od prvních událostí, se zasloužili o vznik kantáty *Pramen milosti* od autorů Jana Zástěry a Martina Budka. Interpretem byl soubor *Collegium hortense*, který toto „rozsáhlé, vokálně instrumentální dílo“ nahrál na elektronický nosič, a ten duchovní správa poutního místa nabízí od září letošního roku.

Jeho součástí je i slavná *Filipovská poutní píseň*, která od roku 1926 taktéž vypráví krásný příběh filipovského mariánského zjevení, a která se zpívá při každé výroční mši svaté 13. ledna.

„Pak zmizí Matka laskavá. Chorá hned z lůžka povstává, má všechny rány zhojeny a nová síla proudí v ní,“ zpívá se o uzdravení Magdaleny Kade; český text napsal v roce 1976 Dr. Škrášek.

I tato píseň tedy nabízí připomínku patrně nejznámějšího mariánského zjevení v naší republice a připomínku jednoho z nejkrásnějších příběhů českých poutních míst.

Matice svatokopecká, spolek – AKCE V PROSINCI 2018

Sobota 1. 12. – na Svatém Kopečku pořádáme **adventní duchovní obnovu** pod vedením P. Gorazda. **Začátek v 9.00 hod.** společnou účastí na mši svaté v kapli sv. Norberta v klášteře sester premonstrátek, po jejím skončení pokračování do 12.00 hod. v knihovně v přízemí Norbertina.

U příležitosti 95. výročí svého založení Vás srdečně zveme na **adventní setkání s Mons. Antonínem Baslerem**, olomouckým pomocným biskupem a protektorem Matice svatokopecké, spolku v **neděli 2. prosince 2018. Začátek v 16.15 hod.** v klášteře sester premonstrátek v knihovně v přízemí Norbertina po mši svaté, kterou bude sloužit Mons. Antonín Basler v 15.00 hod. ve svatokopecké bazilice Navštívení Panny Marie.

Srdečně zveme na **koncert duchovní hudby** ke 100. výročí založení samostatné ČSR a k 95. výročí založení Matice svatokopecké, spolku, který se koná v **neděli 2. prosince 2018 v 18.00 hod.** v bazilice minor Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku. Účinkují Anna Jelínková – soprán a Jan Gottwald – varhany. Zazní díla Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka, Leoše Janáčka a dalších autorů. Vstupné dobrovolné.

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (32)

6. Oběti (První část)

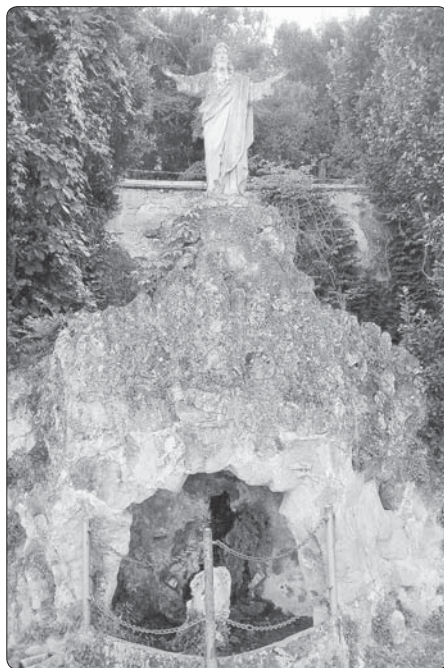
Od Abraháma, jehož Bůh žádal, aby obětoval svého syna Izáka jako důkaz svého úplného podřízení, a Bernadetty, kterou Panna Maria vyzvala, aby v lurdské jeskyni jedla trávu a pila bahnitou vodu na umrtvování za hříšníky, až po Otce Pia, jenž byl po celý život sužován ďábelskými útoky, máme nesčetné příklady toho, co pro lidskou bytost znamená být v kontaktu s nadpřirozeným, totiž být neustále provázen pokáním, zkouškami víry a ďábelskými pokušeními.

Je jasné, že Bruno Cornacchiola nebyl něčeho takového zproštěn. Především již během svého mládí zakusil pomoc Panny Marie v nebezpečných okolnostech. To se však jednalo jen o nepatrnou předchuť toho, čemu pak musel čelit v době pro zjevení.

Ve skutečnosti k první významné události došlo již deset dní před oním osudným 12. dubnem 1947. Dne 2. dubna pracoval Bruno až do 18.30 hodin; byla zima a průvan v tramvaji způsobil, že dostal horečku. Hned po návratu domů si proto lehl do postele, aniž by večeřel, a v polospánku se stal protagonistou této zajímavé příhody:

„Nacházel jsem se v domě a seděl jsem před stolem s mnoha papíry. Psal jsem dopis, který jsem nemohl ukončit, nemohu říci, komu a co jsem psal, vzpomínám si jen na některá slova a jsou to tato: »Slouží to ke spojení a ne k rozdělení, k lásce a ne k nenávisti... Uvidí a neuvěří, protože neznají... Příliš tělesná je Sodoma, obnovená je Gomora, která jako stará zkrásněla... Oheň sestupuje, všechno ničí.« Nevzpomínám si na něco dalšího, znenadání slyším šelest jako od někoho, kdo se pomalu a kradmo přibližuje. Dveře pokoje byly polootevřené, je vidět světlo, ale myslím, že vychází z kuchyně. Vstupuje jedna postava, je to překrásná dívka, na kterou jsem pro tak velkou krásu, která z ní s oslepujícím světlem vyzařovala, nemohl ani hledět. Její oděv je bílý, je bosá, usmívá se na mě a gestem, jež dělá svou rukou, mi dává na srozuměnou, abych se nehýbal a zůstal tam, kde se nacházím. Přibližuje se, stoupne si přede

mě a mluví ke mně. Jako na první věc se mě ptá: »Jsi poslušný vzhledem k tomu, co ti říkám, abys udělal?« Bez rozmyšlení hned odpovídám: »Ano.« – »Dobrá, to ulehčuje práci.«“

Dívka ho žádá, aby šel koupit dvanáct cukrových beránek:

„Uděláš jedenáct balíčků a jednoho dáš do krabice: ten v krabici je pro papeže Pia XII. Na každý listek, který tam dáš, napíšeš: »Maysi - Matey - Matral«, což znamená: »Maria, Matka Boží a Matka každého těla.« S tímto úslovím: »Pán, který žije na věky, daruje pro spojení s ním.« Tyto balíčky zanešeš do jedenácti kostelů, respektive do dvanácti s kostelem Kristova ovčince, Svatým Petrem. Dalších jedenáct rozdělíš mezi kostely katolické, protestantské a pravoslavné, jak tě budu inspirovat, abys je zanesl. Neboj se, běž s dívkou Isolou⁽¹⁾ a s bosýma nohama.“

Následujícího rána mluvil Bruno s Isolandou o tom, co se mu stalo, a o znepokojení, které to v něm vyvolalo. Manželka mu s prostotou odpověděla, aby udělal, co mu bylo řečeno, neboť by to mohl být případ „Boží věci“; Bruno tak takřka instinktivně šel s Isolou obstarat dvanáct cukrových beránek v cukrárně na ulici Enna. Vzal také nejkrásnější balení, jaké bylo k dispozici, s různobarevnou stuhou, a řekl dceři, že je to pro papeže.

Mezitím sám v sobě uvažoval o paradoxu svého osobního jednání: on, zapřisáhlý protestant, vedoucí adventistické misionářské mládeže, který si koupil dýku určenou k zabítí papeže, se nyní chystal přinést mu dárek?

A přesto cítil ve svém nitru nevysvětlitelný impuls, který ho pudil, aby vykonal tento duchovní úkol, jako by chtěl vidět, jak se naplní. Když se vrátil domů, připravil lístky s nadpisy napsanými ručně podle inspirace, které se mu dostalo:

„1. Redemptoristé, ulice Teatro Valle: Drahým synáčkům; 2. Trinitáři, náměstí Madonna del Popolo alle Fornaci: Drahým bratřím; 3. Pasionisté, u Svatých schodů:⁽²⁾ Drahým bratřím; 4. Františkáři, ulice Merulana: Drahým mého srdce; 5. Jezuité, ulice degli Astalli: Drahým učitelům v Kristu; 6. Vatikán, Svatý Petr: Svatosti Otce;⁽³⁾ 7. Pravoslavní, v blízkosti Santa Maria Maggiore: Drahým bratřím; 8. Adventisté, ulice Pinerolo: Mým drahým bratřím; 9. Valdenští,⁽⁴⁾ ulice 4. listopadu: Drahým synáčkům Božím; 10. Metodisté, ulice Firenze: Těm, kdo milují; 11. Letniční bratři, ulice Pistoia: Naplněným mou mocí; 12. Letniční spojení, via Condotti: Naplněným mou mocí.“⁽⁵⁾

(Pokračování)

*Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP*

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Tedy se svou dcerou. [pozn. překl.]
- ⁽²⁾ Členové řeholní kongregace pasionistů mají na starosti tzv. Svaté schody v blízkosti Lateránské baziliky v Římě. Jedná se o schody, po nichž podle tradice vystoupil Pán Ježíš při svém utrpení do Pilátova paláce a které byly přeneseny z Jeruzaléma do Říma. [pozn. překl.]
- ⁽³⁾ Jak už bylo uvedeno, tento titul „Svatost Otce“ označuje podle zjevení v Tre Fontane papeže. [pozn. překl.]
- ⁽⁴⁾ Tak jsou v Itálii označovány klasičtí protestanté. [pozn. překl.]
- ⁽⁵⁾ To, jak se distribuce cukrových beránek vyvíjela dále, bude vyličeeno příště. [pozn. překl.]

Pondělí 19. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (76. díl): QQ klubem Ostrava **7:25** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **7:35** Buon giorno s Františkem **8:30** Harfa Noemova: L. v. Beethoven – 9. symfonie **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Stíny nad Libavou **9:55** Outdoor Films s Pavlem Kořínkem a Leošem Hustákem (73. díl): Z Koprivnice na sedmítisícovku Minya Konga (Tibet) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **13:30** Pražská Loreta **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (119. díl): Hana Loukotová **15:05** Ve službě Šuárů **15:35** V souvislostech **16:00** První křesťané: Pohoršení kříže **16:35** Noční univerzita: Alexander Tomský – EU – ideál, který se zkazil **17:40** Víra do kapsy [P] **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsáčkovi (7. díl): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhandem lovili medvěda **18:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:45** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **19:10** Můj chrám: Nadá Urbánková, Želivský klášter **19:35** ARTBITR – Kulturní magazín (65. díl) **20:00** Adopce nablízko [L] **21:10** Vezmi a čti: Listopad 2018 [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dnešním světě **23:20** Terra Santa News: 14. 11. 2018 **23:45** Kulatý stůl: Synoda o mladých **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 11. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** V souvislostech **8:30** O kom, o čem: O Kostelcích aneb Kosteláci, Kostelané, Kosteletčáci a jejich setkávání **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Exit 316 MISE: Mé skryté já **9:40** Muzikanti, hrajte **10:15** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dnešním světě **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** Léta letí k andělům (12. díl): Miroslav Herold – jezuita **13:30** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **13:40** Můj chrám: Ing. Marian Jurečka, ministr zemědělství, v kostele Očišťování Panny Marie – poutní místo, Dub nad Moravou **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (120. díl): P. Roman Czudek **15:15** Svatá Anežka **15:35** Opřu se o floralovou hůl **16:00** Kulatý stůl: Synoda o mladých **17:35** Víc než chrám: jednota různého **18:00** Živě s Noe [P] **18:30** O Mlsáčkovi (8. díl): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu **18:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:45** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **19:20** O létajícím faráři **19:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 11. 2018 [P] **20:00** Missio magazín: Listopad 2018 [P] **20:55** Řeckokatolický magazín (177. díl) [P] **21:15** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 11. 2018 **22:25** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **23:35** Terra Santa News: 14. 11. 2018 **0:00** Koncert kapely Žalman a spol. aneb Žalman slaví sedmdesát **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 11. 2018 **6:25** Noční univerzita: Alexander Tomský – EU – ideál, který se zkazil **7:35** Výpravy do divočiny: Pod hladinou moří **8:40** Víra do kapsy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Speciál k Mezinárodnímu festivalu outdoorových filmů 2018 (2. díl) **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (24. díl): Kunětická hora – Polabí **13:00** Stanley's Dixie Street Band: Třebovický koláč 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (122. díl): PhDr. Daniela E. Komárová **15:20** Česká hudba

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

na zámcích Moravy a Slezska: Hradec nad Moravicí **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 11. 2018 **16:20** Exit 316 MISE: Mé skryté já **16:40** Česká věda **16:55** Adopce nablízko **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:30** O Mlsáčkovi (9. díl): Mlsálek je protivný **18:45** Cvrlikání (64. díl): Mirek Kemel + Vladimír Javorský (jako host) **20:00** Večer chval (74. díl): Schola Jablunkov [L] **21:10** Terra Santa News: 21. 11. 2018 [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Československé legie a vznik samostatné ČSR [P] **23:25** Generální audience Svatého otce **0:00** První křesťané: Pohoršení kříže **0:30** Jmenují se David Bibby **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 11. 2018

6:05 Klapka s ... (93. díl): Michaela Záhorská **7:15** Vezmi a čti: Listopad 2018 **7:30** Irák – země světců a mučedníků **8:00** Terra Santa News: 21. 11. 2018 **8:25** Šahbáb Bhatti, muž, který měl sen – Pákistán **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Světlo pro Evropu (11. díl): Utečenecká Evropa **9:30** Prostřelený klobouk na Žvahově **9:55** Kulatý stůl: Synoda o mladých **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: L. v. Beethoven – 9. symfonie **13:15** LORETO – Svatýňa Svätého domu z Nazaretu **13:35** Zachraňme kostely (4. díl): Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (123. díl): Prof. h. c. prof. Ing. Ondřej Hronec, DrSc. **15:15** Generální audience Svatého otce **15:40** Muzikanti, hrajte **16:15** Zpravodajské Noeviny: 20. 11. 2018 **16:35** Řeckokatolický magazín (177. díl) **16:50** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **17:05** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **17:15** Ars Vaticana **17:25** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:30** O Mlsáčkovi (10. díl): Mlsálek zpívá do rádia **18:45** Blanchet **19:05** Večeře u Slováků: Slavnost Ježíše Krista Krále [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (28. díl): Víla Fantigo – malířka dětské fantazie [P] **21:05** Opřu se o floralovou hůl **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2018 **0:30** Kmochův Kolín: Gloria **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 11. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2018 **6:30** Můj chrám: Nadá Urbánková, Želivský klášter **6:50** Soňa **7:05** První křesťané: Pohoršení kříže **7:40** Noční univerzita: Eduard Stehlík – Československé legie a vznik samostatné ČSR **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** P. Antonín Šuránek **9:30** Mosambik – Cipriano **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín (65. díl) **10:20** Adopce nablízko **11:25** O Adolfině Tačové **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana **13:00** BET LECHEM – vnitřní domov (23. díl): Jana Sieberová – domácí hospicová péče **13:15** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **14:00** Živě

s Noe [L] **14:30** Pro vita mundi (124. díl): PhDr. Jaroslav Šturma **15:15** Rok vína **15:40** Vezmi a čti: Listopad 2018 **16:00** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2018 **16:20** Děti ulice **16:45** Svatý Otec Pio z Pietrelciny – dobré dílo dobrého člověka **16:55** Kaplička pana Zemana **17:05** Missio magazín: Listopad 2018 **18:00** Živě s Noe [P] **18:25** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:30** O Mlsáčkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil **18:45** Vít Kašpařík, koncovky, fujarky, grumle a jiné hudební nástroje **19:15** Plnou parou do srdce Beskyd **20:00** Kulatý stůl: Pracovat s handicapem [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: Slavnost Ježíše Krista Krále **22:30** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **23:35** Katedrála svatého Václava v Olomouci **0:05** V pohorách po horách (53. díl): Raxalpe – Rakousko **0:15** Princ, který si vybral Dona Boska **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 11. 2018

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:10** Portréty krajiny **7:35** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **7:55** Buon giorno s Františkem **8:50** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **9:20** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **9:25** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **10:00** Missio magazín: Listopad 2018 **10:55** Víra do kapsy **11:10** Exit 316 MISE: Mé skryté já **11:35** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2018 **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Pod lampou **14:10** Terra Santa News: 21. 11. 2018 **14:35** U VÁS aneb Festivalové kukátko (28. díl): Víla Fantigo – malířka dětské fantazie **15:35** Večeře u Slováků: Slavnost Ježíše Krista Krále **16:05** Dům ze skla? **17:10** Šajtar: Třebovický koláč 2018 [P] **18:00** První křesťané: Obrácení impéria [P] **18:30** O Mlsáčkovi (11. díl): Jak se Mlsálek topil **18:40** Sedmihlásky (11. díl): Idě chlop do hory **18:45** Muzikanti, hrajte **19:20** Světlo pro Evropu (12. díl): Čtvrtstoletí Maastrichtské smlouvy [P] **19:30** V souvislostech [P] **20:00** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl) [P] **21:35** Živě s Noe [P] **22:40** V pohorách po horách (54. díl): Králova studňa – Velká Fatra [P] **22:50** Jak potkávat svět (64. díl): S Jaroslavem Wykrentem **0:15** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **0:55** Řeckokatolický magazín (177. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 11. 2018

6:05 Hrdinové víry (5. díl): Matka Vojtěcha **7:10** Ars Vaticana **7:25** Biblická studna **8:30** ARTBITR – Kulturní magazín (65. díl) **8:50** Řeckokatolický magazín (177. díl) **9:05** U VÁS aneb Festivalové kukátko (28. díl): Víla Fantigo – malířka dětské fantazie **10:10** Vezmi a čti: Listopad 2018 **10:30** Večeře u Slováků: Slavnost Ježíše Krista Krále **11:00** Mše svatá: Svatá Hora u Příbrami [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Světlo pro Evropu (12. díl): Čtvrtstoletí Maastrichtské smlouvy **12:50** Vezmi a čti: Listopad 2018 **13:10** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News [L] **14:00** Outdoor Films s Martinem Wágnerem (74. díl) **15:35** Víra do kapsy **15:50** Živě s Noe **16:50** Sedmihlásky (119. díl): Na tú svatú Katerínu **17:00** Modlitba nešpor s žehnáním varhan a koncertem: Svatá Hora u Příbrami [L] **18:40** Zpravodajské Noeviny: 22. 11. 2018 **19:00** Muzikanti, hrajte **19:30** Exit 316 MISE: Oběti v objetí **20:00** Babi **20:45** Patricie Janečková a Josef Špaček v GONGu **21:30** V souvislostech **22:00** Missio magazín: Listopad 2018 **22:55** Strání – obec pod Javorinú **23:15** Stoleté výročí přítomnosti salesiánů v Indii – Indická tvář Dona Boska **23:30** Ars Vaticana **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 11. o 22:00 hod.:
Peru – Radosť z modlitby

Utiahnutý život v spoločensťstve, kontemplácia a modlitba za potreby Cirkvi a sveta. Môže niekto v 21. storočí túžiť po takomto živote? Kláštory po celom Peru sú dôkazom toho, že aj dnešných mladých ľudí Boh volá k zasvätenému životu.

Utorok 20. 11. o 21:15 hod.: Spojení oceánom (Joe Senko, Oakland, Pennsylvania)

Nedaleko Pittsburghu, v tomto krásnom malebnom prostredí, žije honorárny konzul, pán Joe Senko. Čo všetko urobil vo svojom živote preto, aby Slováci a slovenská kultúra boli aktívni aj tu v USA, ale rovnako v prepojení na našu rodnú krajinu, si môžete vypočuť v ďalšej časti relácie v jeho fascinujúcom životnom príbehu.

Sreda 21. 11. o 17:30 hod.: Doma je doma (Evanjelium podľa Jána očami detí)

Kedy vzniklo evanjelium, kto sú jeho autori, aké je jeho hlavné poslanstvo? Aj na tieto otázky budeme v dnešnej relácii Doma je doma hľadať odpovede spolu s deťmi a biblistom Františkom Trstenským. Zároveň sa bližšie pozrieme na evanjelistu Jána. A s Ankou Tomašikovou si

niečo zaujímavé spoločne vyrobíme. Z banskobystričského štúdia sa na vás teší Marián Mecháček.

Štvrtok 22. 11. o 21:10 hod.: Poltón klub (Felice)

Kapucín Félix Tkáč, umeleckým menom Felice, ďakuje za 60 rokov života. Okrem sólovej dráhy počas svojho hudobného života bol a je aj súčasťou skupiny Kapucíni.

Piatok 23. 11. o 17:30 hod.:
Mendel – otec genetiky (dokument)

Životopisný portrét zakladateľa genetiky J. G. Mendela so sofistikovanými presahmi do súčasnosti.

Sobota 24. 11. o 20:30 hod.: Jakub / Biblia (film)

Film rozpráva o dvoch bratoch – Jakobovi a Ezaui, o láske, závidi, túžbe po bohatstve a nádeji. Je rozprávaním o obyčajnom mužovi, ktorý sa rozhodne vziať dianie do svojich rúk. Jakub dvakrát oklame svojho brata. Dostane sa mu toho, čo chcel, ale za obrovskú cenu ...

Nedeľa 25. 11. o 10:00 hod.: Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos v Nedeľu Krista Kráľa.

ŠVÁBENICE U VYŠKOVA – každou sobotu, nedeľu a sviatky od 24. listopadu 2018 do 17. února 2019 jsou otevřeny výstavy:
Vlastivědné muzeum – výstavní sň:

„Česká mše vánoční Jakuba Jana Ryby s obrázky Josefa Lady“ – jde o velkou ojedinělou výstavu v ČR.

Muzejní galerie betlémů: Stálá výstava již 1600 betlémů vyrobených ze všech dostupných materiálů.

Kostelní muzeum: Stálá expozice umění z 18. a 19. století z pozůstalosti našeho kostela a fary.

Otevřeno je od 13 do 17 hodin. Svátky jsou: 24., 25. a 26. prosince 2018 a 1. ledna 2019.

Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni!

BREVIÁŘ PRO LAIKY
17. – 24. LISTOPADU 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 11.		PO 19. 11.		ÚT 20. 11.		ST 21. 11.		ČT 22. 11.		PÁ 23. 11.		SO 24. 11.			
Antifona	812	912	826	928	841	945	1653	1870	1708	1924	889	995	1692	1907		
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	827	928	842	945	1653	1870	1709	1925	889	996	1693	1907		
Antifony	813	914	828	929	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	831	933	847	950	1654	1871	1710	1926	893	1000	1693	1908		
Antifona k Zach. kantiku	726	819	831	933	847	950	1595	1806	1596	1807	894	1001	1694	1908		
Prosby	817	917	831	933	847	951	1655	1872	1711	1927	894	1001	1694	1908		
Závěrečná modlitba	726	820	832	934	847	951	1595	1806	1596	1807	1597	1808	1630	1810		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	848	952	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	726	820	835	938	851	955	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
	SO 17. 11.															
Hymnus	807	907	821	922	837	939	852	956	1648	1865	1714	1932	900	1007	727	821
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	868	973	884	990	900	1008	727	821
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	868	973	884	990	901	1008	727	821
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	840	943	856	960	1663	1880	1717	1934	903	1011	729	823
Ant. ke kant. P. M.	726	819	726	820	840	943	856	960	1595	1806	1592	1807	904	1012	729	823
Prosby	811	911	826	927	841	944	856	960	1664	1881	1718	1936	904	1012	729	824
Záv. modlitba	726	820	726	820	841	944	857	961	1595	1806	1592	1807	1597	1808	732	827
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení
Nedeľa 18. 11. – 33. nedeľa
v mezidobí

1. čt.: Dan 12,1–3

Ž 16(15),5+8.9–10.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

2. čt.: Žid 10,11–14.18

Ev.: Mk 13,24–32

Pondělí 19. 11. – ferie

1. čt.: Zj 1,1–4; 2,1–5a

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst ovoce ze stromu života.*)

Ev.: Lk 18,35–43

Úterý 20. 11. – ferie

1. čt.: Zj 3,1–6.14–22

Ž 15(14),2–3ab.3cd–4ab.5

Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn.*)

Ev.: Lk 19,1–10

Sreda 21. 11. – památka
Zasvěcení Panny Marie
v Jeruzalémě

1. čt.: Zj 4,1–11

Ž 150,1–2.3–4.5–6

Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládny.*)

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,11–28

Čtvrtek 22. 11. – památka
sv. Cecílie

1. čt.: Zj 5,1–10

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: srov. Zj 5,10 (*Vytvořil jsi z nás našemu Bohu království a kněze. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,41–44

Pátek 23. 11. – nezávazná
památka sv. Klementa I. nebo
sv. Kolumbána (v královéhradecké diecézi: slavnost sv. Klementa I.)

1. čt.: Zj 10,8–11

Ž 119(118),14.24.72.103.111.131

Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,45–48

Sobota 24. 11. – památka
sv. Ondřeje Dung-Laca a druhů

1. čt.: Zj 11,4–12

Ž 144(143),1.2.9–10

Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má Skála.*)

Ev.: Lk 20,27–40

TAJEMSTVÍ EUCHARISTIE

EUCHARISTICKÉ ZÁZRÁKY VO SVETE
Carlo Acutis • Překlad do slovenštiny Jozef Kováčik • Zodpovedný redaktor Maťo Lišhák
 • Úvod *Angelo Comastri, generální vikář papeže pro městský stát Vatikán*

Kniha přináší základní přehled eucharistických zázraků celého světa od raného středověku až po naši současnost. Počínajíc Itálií projde se autorem celý svět, abychom poznali tajemná znamení, kterými chtěl Ježíš potvrdit svoji skutečnou přítomnost v Eucharistii. Texty jsou doprovázeny bohatým fotografickým materiálem. Vyšlo s církevním schválením. Kniha je ve slovenštině.

Studio LUX s.r.o. • Váz., A5, křídový papír, 364 stran, 389 Kč

**EUCHARISTIE – SMLOUVA NOVÁ A VĚČNÁ
 SBORNÍK K I. NÁRODNÍMU EUCHARISTICKÉMU
 KONGRESU 2015**

Sestavil Mons. Pavel Dokládal • Úvodní slovo Dominik kardinál Duka OP a Jan Vokál, biskup – delegát ČBK pro eucharistické kongresy

Národní eucharistický kongres 2015 se stal impulsem k prohloubení eucharistické úcty v naší zemi. K jeho průběhu (včetně slavnosti Těla a Krve Páně v červnu 2015) se slovem i obrazem vrací tato knižní publikace, jež je sborníkem přednášek významných českých teologů (Jaroslav Brož, Radek Tichý, Jiří Paďour, C. V. Popšíšil, Benedikt Mohelník, Prokop Brož, Jitka Jonová), které zazněly na Konferenci o Eucharistii v říjnu 2015 v Brně. Obrazová část knihy přibližuje zejména národní část eucharistického kongresu, která proběhla v Brně 16.–17. října 2015.

Martin Leschinger – FLĚTNA • Brož., 160x229 mm, 142 stran + 16 stran barevné obrazové přílohy, 165 Kč

DON BOSCO A JEHO NÁSTUPCE

DON BOSCO
Teresio Bosco • Z italského přeložil Jaroslav Kopecký • Odpovědný redaktor Zdeněk Jančařík

Slavný životopis italského světce, který je sestaven z vlastních pamětí Dona Bosca a dále čerpá z dvaceti svazků životopisných pamětí jeho žáků a spolupracovníků.

Portál, s. r. o. • Čtvrté vydání
 Brož., A5, 438 stran, 349 Kč

**DON BOSCO MI UKAZOVAL CESTU
 ŽIVOTOPIS BLAHOŠLAVENÉHO DONA RUY**
Guido Quarzo • Z italského přeložil Štěpán Trousil

Inspirován vlastním životopisem Dona Bosca, sepsal italský spisovatel Guido Quarzo „vlastní životopis“ prvního nástupce zakladatele salesiánů. Nejde vůbec o fikci, autor vychází z životopisných pamětí hlavního salesiánského kronikáře G. B. Lemoyna, z historických studií a ze salesiánských archivů. Michal Rua byl mezi prvními chlapci, kteří se stali nejbližšími spolupracovníky Dona Bosca, asistenty mladých a jeho nepostradatelnými pomocníky. Mnozí z nich zasvětili svůj život salesiánské kongregaci a Don Rua se stal po smrti zakladatele hlavním představeným salesiánů. Kniha je inspirujícím úvodem do historie salesiánského díla, ale zároveň splněním dluhu, který hagiografická literatura dosud měla vůči osobnosti Dona Ruy.

Portál, s. r. o.
 Brož., 135x200 mm,
 104 stran, 149 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
 Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bíduj v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerc: knihy@maticecm.cz). Registrace značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjevních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.